

یکشنبه به باع مسْتَر «هشتین»، «کورنر» مشهور بنگاه، به دعوت طعام رقمم. چون در لندن قرار یافته بود که هرگاه و دیری آن بدانجا رسم هفتاهی با او گذرانم، مستدعی ایفای وعده شده مرا نگهداشت. از قول میوو آن باع و نعم خوان «مسْتَر هشتین»، خصوصاً خوبی گوشت و پنیر و شیر و مسکه، قلم شرح نتواند داد، خصوصاً^{*} از پاکیزگی «دیری» آن. در هر باع «کتری هوس» مخصوص کارخانه شیرمی باشد.

این «دیری» ایوانی است بزرگ که اورسیهای آینه‌ای و پنجه طلایی به‌شکل دام ماهی، برای منع هوام و پرندۀ‌های خانگی و گذر باد برمنافن، دارد و متعلق به زنان و از این جهت بسیار خوش‌ساخت و پاکیزه می‌باشد. در این باع زیاده از حد تتفیع و پاکیزگی به کار برداند. حوضهای سنگ مرمر دارد که شیر در آن ریزند و سر شیر گیرند و پنیر سازند. وهم سکوهای سنگ مرمر برای نشیمن زنان در آن موضع است. هر روز برای تماشای آنجا آمده نشینند و قدری وقت بدان شغل نمایند و گذرانند.^{**} عمارت این باع را «مسْتَر هشتین» خودنش بسته، و آینه‌های بزرگ خوش‌قطع و چهلچراغهای بلورین و قالینها، و هر چیز شاهانه در آن گذاشته. بهیأت مجموع، آنقدر مطبوع و دلپذیر است و به حدی صاف و پاک می‌ماند که به‌حاطر ناظر رسد که مسکن پریان است، و مردم در اینجا بی‌اکل و شرب زندگانی کنند، و حاجت به‌فضل دیختن و کثافت کردن ندارند. یک سمت آن باع به کوهستان پیوسته است. راهی باریک برای بالارفتن آن بریده‌اند، و بعضی مواقع اورا، که قابل سیر بوده، صاف و مسطح کرده نشیمن ساخته‌اند. چشممهای آن را به‌هم متصل کرده به‌حوضی بزرگ مریع، که برای همین کار ساخته شده و دور آن گلستان است، ریخته‌اند؛ و از آن حوض دونهر، که پلهای آنهن خوشنما بر آنها بسته‌اند، بر زمین جاری می‌شود؛ و در عمارت هم هر جا خواهی شیردهان شعبه آب موجود است. «مسْتَر هشتین» سه چهارماه در لندن، و باقی در آن مکان بیشتر نشان به فراغ زندگی می‌کند که سلاطین آفاق را گاهی می‌سیر نبود. جمیع ضروریات او از خوراکی مردم و علیق دواب، بجز رخت و شراب، از زمین متعلقه آن

۱) اقل از سخّچایی: در سخّه خطی این عنوان چند سطر یا بینتر آمده است. ۲) Dairy

۳) مبارات بین دوستاره در سخّچایی به‌شرح ذیر است: خوبی گوشت و پنیر و سر شیر و مسکه قلم شرح نتواند داد خصوص از پاکیزگی دیری آن. دیری عبارت است از ایوانی بزرگ که در هر باع مخصوص کارخانه شیرمی باشد، این دیری از هرجاه طرف ایوان، اورسیهای آینه و دور طلایی یعنی پنجه به‌شکل دام ماهی دارد. از سنگ مرمر عمارت شده حوضهای سنگ مرمر که شیر در آن ریزند و تکه بنداند و سر شیر گیرند و پنیر سازند و سکوهای سنگ مرمر برای نشیمن «مسْتَر هشتین» در آن موضوع است. هر روز برای تماشا آنجا آمده نشینند و قدری وقت بدان شغل گذرانند. بنا بر این هرجزو آن به‌صفا و سلیقه مطرح شده که مزیدی بر آن متصور نیست...

علموم باد که در این ملک بجز [در املاک خود] شکار ممنوع است. به حدی که اگر کسی در ملک غیر یک خرگوش بزند قضات اورا از حلق کشند. صفت شکار «انگلش» برد و قسم است، هردو به‌اعانت سکان، یکی به‌بندوق. چون بوی خرگوش یا دراج و امثال او پرندۀ‌ای به‌ینی سکان رسد، چهار دوران، خاموش بیصدای استاده شوند، و نوک بینی از هرجانب به‌طرف شکار کنند. در آن وقت شکاریان خبردار شده تهیه بندوق زدن می‌کنند، و به‌ مجرد حرکت شکار، اورا به‌ساقمه می‌زنند. چنانچه گاهی دو سه دراج به‌یک تیر بندوق می‌افتد. ملاحظه افعال طبیعی و تعلیم هنر این سکان مرا بسیار غریب و پسندیده نمود، گمان می‌کنم که بهترین شکار بدین وضع است. شنیده شد که بعضی سکان آن قدر مهدبند که در حین جستن از دیوار مزروعه قرب شکار، به شامه حس کرده از خوف رم [کردن]^۱ او، در عین فعل جستن وامی جهنم، و خود را بر دیوار مزروعه گرفته شکاری را خبردار می‌سازند. دوم اینکه: سکان در عقب شغال یا رو باه و خرگوش و امثال آن افتاده، هر جا او رود می‌روند، و سواران از عقب ایشان، تا به‌شکار رسند. اگر فی المثل شکار نیم «گروه» پیشتر است، و از رودخانه به‌شنا عبور کند، سکان به‌شامه حس کرده، نیز عبره می‌تمایند؛ و اگر به‌سوراخی خزد، اگر آن سوراخ فراخ است، سکان خرد اندرون رفته، اورا بیرون کشند. واگر تنگ است دور او حلقه کشند تا سواران رسیده، به‌یبل و کلنگ کاویده اورا بر آرند. تعاقب ایشان مرشکار را، آن قدر سماجت دارد و بی‌غلط است که شکار بیچاره از کوه و میدان و بدبیهات رفته، در خانه‌های مردم خزد، و اسب‌شکاریان در هر دو قسم از جوی و خندق چهار پنج گز عرض، و دیوار قد آدم پروا نمی‌کند، و بی‌تهیه جستن خود را آن طرف می‌گیرد. همچنین در شکستگیها و عبر رودخانه‌ها لغزش و تذبذب^۲ در قدم و رأی او به‌هم نمی‌رسد. بالجمله بعد معاودت از شکار بر سفره چاشت نشیمیم، و آن محبوب دلنواز، یعنی «مسس کاک»^۳ هم مجمع را به‌نور حضور خود منور داشت. کباب گوشت گوپسند در آن روز به‌خوردن آمد، که لذت آن مدت‌العمر به‌حاطر خواهد ماند، و با وصف چاشت با امرای لندن تا آن روز بدان خوبی گوشت نخورد بود. چند قسم گوشت شکار و میوه‌های خوب هم بر آن سفره بود. پنجشنبه حاضری در بلده «چینگ ک نرتن»^۴ و چاشت در بلده (استو)^۵، به خانه‌یکی از اعزه، کرده، خواب در «سیزن کت»^۶، باع «مسْتَر کاکریل»،^۷ و چاشت در بلده (کرنل کاکریل)^۸ عمارت پاکیزه‌ای در این باع ساخته که پس از قوت او «مسْتَر کاکریل» از همه ورثه خریده خاص خود کرده است. روزگار در غایت صفا و فرحت در آنجا گذشت.